

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: HUNDEN TIL MAANEN. (En Allegorie, skreven under Baggesens Angreb paa Oehlenschläger.)

Citation: Hauch, Carsten: "HUNDEN TIL MAANEN. (En Allegorie, skreven under Baggesens Angreb paa Oehlenschläger.)", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 230. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-workid83502/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Poetiske Arbejder*. - 1929

Mangler Klarheden reent og svæver chaotisk i Dæm-
ring.
Lidt kun du Konst forstaaer, liig Tyven du kommer
i Tusmørk,
Thi bør jeg som Vægter ved Midnat hindre din
Idræt.
Ingen saa godt som jeg undervise dig kan, thi jeg
fatted
Konsten fra Grund, jeg kan bringe dig flux bortkae-
.. stede Tørklæd;
Stokken igien jeg henter i Vand og bærer forsigtig
Madkurven fyldt og bestæler den ei, skjøndt gjerne
jeg lysted.
Hvad forstaaer vel af Sligt, Ubehøvlede, du i din
Natglands?
Slikker du Selskabets Spyt, naar Høfligheden det
byder?
Kan du kiækt dig betvinge, som jeg, der mig reiser
paa to Been,
Skjøndt min Natur er et firbenet Dyrs? Hvad eller
forstaaer du
Konstig paa lodne Poter dramatisk en fransk Menuet
at
Dandse til Pibernes Lyd? Deraf jeg roser mig dristig,
Skjøndt det kosted mangfoldige Prygl og Ærgrelse
fuldtop.
Intet du fatter af Sligt, du svæver phantastisk i Luf-
ten,
Lunefuld kun i vextende Glands med foranderlig
Skive.
Mig fastholder den classiske Lænke, dens hellige
Jernbaand,

Daglig til Hundehuset, saa nær ved Gratiers Vaar-
ning,
Snedkeren limed det fast og Maleren strøg det med
Rødkridt,
Men om Natten jeg gaaer med en dyrkiøbt Smags-
Politietegn.
Dog haardnakket du tier endnu og løber i Taaget,
Aldrig du holder mig Stand bag din Skyes vildt-
vexlende Digtning.
Ha, phantastiske Troid! hvi ei naaer min kritiske
Tand dig?
Upartisk jeg myrded dig da, thi mit Med er uskyld-
digt,
Kun for Stjernernes Ære jeg biæffer og udrækker
Tungen.
Men du foragted mit Glam, det høit optirred til Harm
mig;
Thi ved ustandsede Vandfald hist jeg ticnte paa Møl-
len,
Stial behændig af Kiøkkenets Søm en hængende
Pølse.
Svendene mærkede dog min Svig, de mig fulgte med
Stænger,
Men det var Nat, og jeg glammede følt med gnistren-
de Harmblik,
Da dem betog forfærdelig Frygt; en Syndernes Hev-
ner,
En Giengang kaldte de mig, en uløselig Gaade.
Da jeg bemærkede Sligt, strax viste jeg frygteligt
Tænder,
Folkene knæled for mig, stolt søndersled jeg min
Pølse;

Men da svæved du frem, og de saae i din høiere
Lysning
Sort med skaldet og dinglende Svands en langøret
Hund kun.
Alle med Skoggerlatter bespotted den paniske Skræk
da,
Saarende Slag og Spark forfulgte mig Stakkel paa
Flugten,
Pølsen tabte jeg reent, fra den Tid jeg hader dit
Aasyn,
Upartisk for min Pølses Skyld og for Stjernernes
Ære.
At mig Misundelse drev, du troede, men ak det var
Pølse.
Var jeg en Avindsyg, da siig: Mon jeg før havde
rost dig?
Det har jeg gjort dog tilforn, erindrer du vel, det
var Vinter,
Sneen var falden i Dal, du bestraaede Fjeldenes Iis-
top,
Maanskin dæmrende skialv paa den utaalmodige
Bjergstrøm,
Men hver Fjeldkløfts Gab en Grav fast ligned fra
Oldtid,
Viste bag brystne Steen tykskægget en Fortidens
Krigshelt,
Mens Fjeldskraaningens Spids var svøbt i Demants
og Metalglands;
Thi du laante til Natten dit Skin, og du blomstred i
Mørket,
Selsomt faldt da dit Lys paa Sneen, jeg løb over
Sletten,

Og mig behaged den Skygge, som sort jeg kasted i
Maanskin,
Større jeg skued i Skyggen mig selv og roste dig den-
gang.
Klog jeg raadte dig da at straae ved Vinterens Tid
kun,
At foragte den brogede Blomst med barnlige Lys-
glands,
Somren i Morgenland og det høistletsindige Foraar.
Du dog undveg enfoldig mig steds og fulgte mit
Raad ei.
Men jeg berømte dig end og logred behændig med
Halen,
Bød dig dale til Jord og sætte dig frit ved min Side,
Høit, høit, høiere steds, skiondt steds jeg dybere
nedsank.
Broderskab jeg dig ædel tilbød og at skure din Skive
Med min behændige Svands, og at lære Belysningens
Konst dig.
Men du ønsked mit Broderskab ei, lod haant ad min
Konst og
Ad min behændige Svands; sligt jeg tilgiver dig
aldrig.
Derfor et dagsky Murbeldyr jeg kalder dig høit nu,
Ret en Drømmer i Sky, en Ildbrand-digtende Reiser.
Og jeg det klart kan see, skiondt tilforn dig elsked'
Apollo,
Skiondt han dig sendte sit Lys, du snart opsluges af
Skyen;
Maanelampen, som aldrig jeg fik, gaer ud inden kort
Tid,
Mens jeg lænket til Vaulundurs Steen høit biæffer
min Viisdom.